

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Gf.III.30.291/2017/5.szám

A Szegedi Ítéltábla a **felszámoló szervezet neve** felszámoló (felszámolóbiztos: **felszámolóbiztos neve, felszámoló székhelye**) által meghatalmazott Dr. Szlamka Gergely ügyvéd által képviselt **felperes neve „f.a.” felperes székhelye** szám alatti székhelyű felperes által – a Dr. Forgács Éva ügyvéd által képviselt **alperes neve, felperes székhelye** szám alatti székhelyű alperes ellen eredeti állapot helyreállítása iránti perében a Gyulai Törvényszék 2017. augusztus 28. napján kelt 5.G.20.138/2017/9. sorszámu ítélete ellen a felperes által 10. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezését **részben megváltoztatja**, és az alábbiak szerint újraszövegezi:

A felperes és az alperes által 2016. július 7. napján a NISSAN L80 típusú **gépjármű 1. rendszáma** forgalmi rendszámu gépjárműre kötött adásvételi szerződés érvénytelenségét azzal küszöböli ki, hogy a vételár összegét 371.834,- (Háromszázhetvenegyezer-nyolcszázharmincnégyszáz) Ft-ban állapítja meg.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 301.834,- Ft (Háromszázegyezer-nyolcszázharmincnégyszáz) Ft-ot és ezen összeg után 2016. július 7. napjától a kifizetésig a késedelemmel érintett naptári félv év első napján érvényes jegybanki alapkamatnak megfelelő mértékű késedelmi kamatát az adott naptári félv teljes tartalmára.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 15.000,- (Tizenötezer) Ft másodfokú eljárási költséget, valamint az államnak az adóhatóság felhívása szerint 24.200,- (Huszonnégyezer-kettőszáz) Ft fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS

Az ítéltábla az alábbi tényállást állapította meg.

A felperes 2016. július 7. napján a tulajdonát képező IFA típusú **gépjármű 2. rendszáma** frsz.-ú tehergépjárművet 50.000,- Ft, és a NISSAN L80 típusú **gépjármű 1. rendszáma** frsz.-ú tehergépjárművet 70.000,- Ft vételárért értékesített az alperesnek. Utóbbi gépjárművet a felperes a könyveiben 371.834,- Ft értékben tartotta nyilván. A gépjárművek vételára a felperes részére megfizetésre került. A jogügylet során a felperest és az alperest és **személy 1. neve** képviselte, aki a felperesi kft. tagja és ügyvezetője, valamint az alperesi kft. tagja és ügyvezetője is volt a jogügylet létrejöttékor.

Az alperes utóbb a NISSAN gépjárművet 2017. április 15. napján adásvétel útján 100.000,- Ft vételár ellenében eladta **személy 2. neve** részére, míg az IFA típusú gépjárművet 50.000,- Ft vételárért **személy 3. neve**.

A felperessel szembeni felszámolási eljárás kezdeményezésére 2016. augusztus 19. napján került sor. A felperes felszámolását a Gyulai Törvényszék 16.Fpk.182/2016. szám alatti végzésével rendelte el, a felszámolás kezdő időpontja 2016. november 28. napja.

A felperes felszámolási eljárása során **személy 1. neve** 2017. január 11. napján átadta a felperes iratait és tevékenységet záró mérlegét a felszámolónak. A felperes utoljára 2015. évre vonatkozóan tett közzé éves beszámolót, mely szerint 11.778.000,- Ft hosszú lejáratú, és 15.833.000,- Ft rövid lejáratú kötelezettsége volt. A tevékenységet záró mérlegben a felperes 32.253.675,- Ft összegű pénztári pénzkészletet rögzített, mely a felszámoló részére átadásra nem került.

A felperes keresetében kérte a bíróságot, hogy elsődlegesen a Cstv. 40. § (1) bekezdés a), másodlagosan a Cstv. 40. § (1) bekezdés b) pontja, harmadlagosan a Ptk. 6:13. § (1) bekezdése alapján az IFA típusú **gépjármű 2. rendszáma** frsz.-ú tehergépjármű adásvételi szerződés érvénytelensége miatt az alperest 50.000,- Ft, a NISSAN L80 típusú **gépjármű 1. rendszáma** frsz.-ú tehergépjármű adásvételének érvénytelensége következményeként 371.834,- Ft és ezen tőkeösszegeknek 2016. július 7. napjától számított, a Ptk. 6:155. § (1) bekezdése szerinti mértékű késedelmi kamatai megfizetésére kötelezze.

Előadta, hogy a felperes és az alperes képviselője mindkét adásvételi ügylet során **személy 1. neve** volt, a peres felek tagjai azonosak, ezért a Cstv. 40. § (3) bekezdésében írt vélelem fennáll, így az alperes rosszhiszeműsége, illetőleg az ügyletek ingyenessége vélelmezett. A gépjárművek értékesítésével azok a felperes vagyonából kikerültek, az adós (felperes) vagyona egyértelműen csökkent. A NISSAN gépjármű a felperes saját nyilvántartása szerint is számottevően nagyobb értéket (371.834,- Ft-ot) képviselt, mint amilyen értéken az adásvételre sor került, így az ügylet feltűnő értékaránytalansága is fennáll. Utalt arra, hogy a számviteli szabályok szerint az eszközt a mérlegben a valós piaci értékén kell feltüntetni.

Az IFA típusú gépjárművel kapcsolatban keresete összecszerűségét a számla szerinti vételárra, a NISSAN L80 típusú jármű tekintetében annak könyv szerinti értékére tekintettel határozta meg.

Az alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy az értékesített gépjárművek vételára a forgalmi értéknek megfelelt, azokat a felperesnek megfizette. A vételár szerepel abban a pénztári készletben, amelynek megfizetését a felperes **személy 1. nevetől** igényli a Gyulai Törvényszék előtt 5.G.20.137/2017. szám alatt folyamatban lévő perben, ezért ennek figyelmen kívül hagyása kétszeres értékelést jelentene. A per tárgyát képező gépjárművek idős, rossz állapotban lévő gépjárművek voltak, és jelentős költséggel lehetett volna őket újra forgalomba helyezni. A gépjárművek vételárát a felszámolás megindítása előtt felmerült működési költségekre fordította. Hivatkozott arra is, hogy a nyilvántartási érték nem azonos a forgalmi értékkel. A vételár a készpénzfizetési számlák alapján megfizetésre került. Állította, valós forgalmi értéken történt az adásvétel, melyre vonatkozóan szakértői bizonyítást indítványozott, figyelembe véve a közlekedési hatóság által kiállított műszaki állapotról szóló okiratokban lévő megállapításokat.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, fizessen meg a felperesnek 301.834,- Ft-ot és annak 2016. július 7. napjától a kifizetésig járó törvényes késedelmi kamatát. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Döntésében a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontjára és a Cstv. 40. § (3) bekezdésében írtakra hivatkozott. Utalt arra, hogy a felperes főkönyvi kartonjából megállapíthatóan a NISSAN gépjárművet 371.834,- Ft értéken tartotta nyilván. Az adós védekezése szerint 100.000,- Ft-ért

értékesítette tovább, azt 2017. áprilisában a forgalomból is kivonták. Az elsőfokú bíróság szerint az alperes által csatolt elvégzendő felújítási munkákra vonatkozó okirat nem alkalmas a jármű tényleges forgalmi értékének bizonyítására, mert tudhatta, hogy ilyen hibák ismeretében a piacon milyen összegű vételárát lehet elérni. Tény, hogy a felperes könyvvezetésért felelős **személy 1. neve**, az alperes ügyvezetője nem alkalmazott a meghibásodásra tekintettel értékcsökkenési leírást, hanem a gépjárművet továbbra is könyv szerinti értéken tartotta nyilván, és nem ajánlott fel bizonyítást ennél alacsonyabb forgalmi értékre. A tárgyalás berekesztése előtt előterjesztett szakértői bizonyítási indítvány határidőn túl érkezett, ezért azt figyelmen kívül hagyta.

A Cstv. 40. § (3) bekezdése alapján a rosszhiszeműséget, illetve az ingyenességet vélelmezte, mert a szerződést kötő feleket egyaránt **személy 1. neve** képviselte, mindezek következtében a felszámoló sikeresen támadta meg a szerződést, és az adós vagyonából kikerült érték visszajár. Azonban az alperes jogosult beszámítani azt az összeget, amit vételár jogcímén ténylegesen a felperesnek megfizetett. A készpénzfizetési számla, valamint a felperes 2016. július 7-i pénztárnapló kivonata igazolja, hogy az értékesített tárgyi eszközök vételárát, 120.000,- Ft-ot, a felperes bevételezte. Annak következményét, hogy ezt az összeget az ügyvezető - a többi pénzeszközzel együtt - nem adta át a felszámolónak, abban a perben vonható le, amelyben a felszámoló ilyen igényt érvényesít. Ezért a 120.000,- Ft-ot, a járművek ténylegesen megfizetett vételárát az alperes által fizetendő összegbe beszámította és az alperest az ezt meghaladó rész megfizetésére kötelezte.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést és kérte az alperes marasztalási összegének 421.834,- Ft-ra történő felemelését.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítéletében tévesen számította be az alperes által megfizetett vételár összegét, mert beszámítás alkalmazására eljárási okokból nincs lehetőség. Hivatkozott a Cstv. 38. § (3) bekezdésére, melyből következően a felszámolás alatt álló gazdasági társaságot pénzfizetésre kötelezni nem lehet, ezért az érvénytelenség jogkövetkezményeként a restitúció körében abban az esetben, ha a vevő részére a vételár visszajárna, az eredeti állapot teljes körű helyreállítását nem rendelheti el, mert a felperest, mint felszámolás alatt álló gazdasági társaságot nem kötelezheti a vételár alperes részére történő megfizetésére. Felperessel szemben pénzkövetelés csak a felszámolási eljárás, mint nemperes eljárás szabályai szerint az abban foglalt feltételek mellett, az abban jelölt módon és időben érvényesíthető. Az alperes az eredeti állapot helyreállítása folytán keletkező igényét pedig hitelezői igénybejelentés útján érvényesítheti vele szemben.

A Cstv. 36. § (1) bekezdésére hivatkozva kiemelte, a felszámolás alatt beszámításra csak a törvényben meghatározott módon és feltételekkel kerülhet sor, ezzel ellentétes rendelkezésre a perbíróságnak sincs lehetősége. Bármely beszámítás feltétele az igénybejelentés és nyilvántartásba vétel, melyre fogalmilag csak akkor kerülhet sor, amennyiben az érvénytelenség jogerősen megállapításra került. Megjegyezte, közeli hozzátartozóként a felperes és alperes tagjainak tulajdoni részesedését a Ptk. 8:2. § (5) bekezdése alapján egybe kell számítani, ezért a felek egymás többségi befolyása alatt állnak, ennek megfelelően alperes nyilvántartásba vett hitelezői igénye esetén sem lenne beszámításnak helye. Ezért az elsőfokú ítélet beszámításról rendelkező része jogszabálysértő.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Előadta, a per tárgya és célja az értékesítés előtti vagyonmennyiség helyreállítása volt. Az elsőfokú bíróság szerint a vételár 301.834,- Ft-tal volt alacsonyabb, mint a könyv szerinti érték, ezért kötelezte ekkora összeg megfizetésére. A felperes azonban nem követelheti a már megfizetett szerződés vételár ismételt megfizetését, mert az a felperesi vagyonba került, az ezen összeggel (vételárral) nem csökkent. Az elsőfokú bíróság ítéletének „beszámítás” kifejezése így értendő.

A fellebbezés **nem alapos.**

A felperes kereseti kérelmében a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) és b) pontja, illetve a Ptk. 6:155. § (1) bekezdése alapján kérte a perbeli gépjárművekkel kapcsolatosan a peres felek által kötött adásvételi szerződés érvénytelenségének megállapítását és annak következményeként az eredeti állapot helyreállítását.

A Cstv. 40. § (1) bekezdése annak érdekében, hogy a felszámolási eljárás körébe tartozó vagyont ne lehessen elvonni a hitelezői igények kielégítése elől, speciális lehetőséget ad a hitelezők és a felszámoló által képviselt adósok részére, hogy meghatározott határidőn belül a bíróság előtt keresettel támadhassák meg az adós meghatározott tárgyú szerződéseit, vagy más jognyilatkozatait.

A Cstv. 40. § (1) bekezdése szerint a tudomásszerzéstől számított 90 napon, de legfeljebb a felszámolást elrendelő végzés közzétételének napjától számított egy éves jogvesztő határidőn belül a hitelező – vagy az adós nevében a felszámoló – a bíróság 6. § (1) bekezdés előtt keresettel megtámadhatja az adósnak

a) a felszámolási eljárás lefolytatására irányuló kérelem bíróságra történő beérkezése napját megelőző 5 éven belül és azt követően megkötött, az adós vagyonának csökkenését eredményező szerződését vagy más jognyilatkozatát, ha az adós szándéka a hitelező vagy a hitelezők kijátszására irányult és a másik fél erről a szándékról tudott vagy tudnia kellett;

b) a felszámolási eljárás lefolytatására irányuló kérelem bíróságra történő beérkezése napját megelőző két éven belül és azt követően megkötött szerződését vagy más jognyilatkozatát, ha annak tárgya az adós vagyonából történő ingyenes elidegenítés, illetve a vagyont terhelő ingyenes kötelezettségvállalás, vagy a harmadik személy javára feltűnően aránytalan értékkelkülönbözettel megkötött visszerhes jogügylet.

A fentiek alapján tehát először azt kellett vizsgálni, hogy a felperes az adásvételi szerződések megtámadására vonatkozó kereseti kérelmét a Cstv. 40. § (1) bekezdése szerinti határidőn belül terjesztette-e elő.

A felperes felszámolásának közzétételére 2016. november 28. napján került sor a Céglőnyben, melyhez mérten az elsőfokú bírósághoz 2017. április 6. napján érkezett keresetlevél a törvényben meghatározott egy éves jogvesztő határidőben érkezett.

A felperes felszámolására irányuló kérelem előterjesztésére 2016. augusztus 19. napján került sor, a keresetben támadott adásvételi szerződések megkötésére pedig ezt megelőzően, 2016. július 07. napján, ezért a kereset érdemben vizsgálható volt a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) és b) pontja szerinti megtámadási okok alapján is.

A felperes keresetében – egyebek mellett – előadta, hogy a NISSAN gépjárművet a felperes 371.834,- Ft-os értéken tartotta könyveiben nyilván és azt 70.000,- Ft-ért értékesítette, míg az IFA gépjármű értékét a számla szerinti összegben 50.000,- Ft-ban határozta meg. Ezért terjesztette elő –összecszerűsége vonatkozásában – az adásvételi szerződés érvénytelensége következményeként az IFA típusú gépjármű vonatkozásában 50.000,- Ft, míg a NISSAN típusú gépjármű vonatkozásában könyv szerinti értékkel egyezően 371.834,- Ft mindösszesen 421.834,- Ft megfizetése iránti kötelezésre irányuló kérelmét.

A felperes bár hivatkozott arra, hogy a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontja szerint a szerződés érvénytelenségét vélelmezni kell, az a perben azonban nem volt a felek által vitatott tény, hogy a gépjárművek vételára (összesen 120.000,- Ft) megfizetésre került, az sem, hogy az alperes a NISSAN gépjárművet könyveiben 371.834,- Ft értéken tartotta nyilván, és továbbá, hogy az IFA gépjármű piaci értéke a számla szerinti értékkel (50.000,- Ft) egyező volt.

Azaz a felperes keresete tartalmában a Cstv., 40. § (1) bekezdés b) pontja szerinti feltűnő értékaránytalanyságon alapult annak ellenére, hogy rá a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontja szerinti megtámadási okot is behivatkozta.

Az elsőfokú bíróság ítéletében – annak tartalmát: így összecszerűségét és indokolását tekintve – szintén nem a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontja szerinti kereseti kérelemnek adott helyt, ami az ítélet indokolásából az alábbiak szerint megállapítható.

Az elsőfokú bíróság ugyanis ítéletében csak a NISSAN gépjármű vonatkozásában adott helyt a keresetnek és kötelezte az alperest 301.834,- Ft, tehát a könyv szerinti érték és a megfizetett vételár különbözetének megfizetésére, ezt meghaladóan a keresetet – nyilvánvalóan az IFA tehergépjárműre vonatkozó adásvételi szerződést illetően - elutasította. Indokolása szerint el kellett számolni az értékesített tárgyi eszközök vételárát, melyet a felperes bevételezett és ezt követően az azt meghaladó rész megfizetésére kötelezte az alperest. Ez azt jelenti az IFA tehergépjármű vonatkozásában, hogy az 50.000,- Ft számla szerinti értéket a valós piaci értékkel egyezőnek fogadta el, ezért azt meghaladó összeg megfizetésre kötelezésre nem került sor. A NISSAN gépjármű vonatkozásában a valós piaci értéknek elfogadott könyv szerinti érték és a ténylegesen megfizetett vételár különbségének – 301.834,- Ft-nak - megfizetésére kötelezte az alperest. Ez pedig tartalmában a Cstv. 41. § (1) bekezdés b) pontja szerinti megtámadási oknak történő helyt adást jelenti, azaz a harmadik személy javára feltűnően aránytalan értékkülönbséggel megkötött visszterhes jogügylet érvénytelenségére irányuló kereseti kérelemnek történő helyt adást.

A Cstv. már idézett 40. § (1) bekezdés b) pontja – egyebek mellett – lehetővé teszi a felszámoló számára az adós által harmadik személy javára feltűnően aránytalan értékkülönbséggel megkötött visszterhes jogügyletek (jelen esetben a gépjárművekre kötött adásvételi szerződések) megtámadását.

A Ptk. 6:98. § (1) bekezdése szerint, ha a szolgáltatás és az ellenszolgáltatás értéke között anélkül, hogy az egyik felet az ingyenes juttatás szándéka vezetné, a szerződés megkötésének időpontjában feltűnően nagy az aránytalanság, a sérelmet szenvedett fél a szerződést megtámadhatja. Nem támadhatja meg a szerződést az, aki a feltűnő értékaránytalanságot felismerhette vagy annak kockázatát vállalta.

A Ptk. fenti rendelkezésében írt feltűnő értékaránytalanság a felperes által az alperesnek értékesített NISSAN gépjármű esetében megállapítható. A feltűnően nagy aránytalanság számításánál a szolgáltatás és ellenszolgáltatás értékkülönbségének a forgalmi értékhez viszonyított, százalékos formában kifejezett aránya képezi a kiindulópontot. A tényleges piaci érték (könyv szerinti érték) ugyanis 371.834,- Ft volt, míg a szerződésben kikötött vételár 70.000,- Ft, melyek egybevetésével megállapíthatóan a vételár feltűnően nagy értékkülönbséget mutat (80 %). Bár az alperes fellebbezést nem terjesztett elő, az ítélet táblája megjegyzi, az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján helyesen állapította meg – ezzel ellentétes alperes által bizonyított tény hiányában –, hogy a NISSAN gépjármű adásvételi szerződés időpontjában megállapítható forgalmi értékének a felperes könyveiben feltüntetett érték felelt meg.

Mindebből következően tehát a felszámoló a fenti törvényhely alapján a NISSAN gépjárműre vonatkozó adásvételi szerződést eredményesen támadta meg.

Az IFA tehergépjármű esetén a feltűnő aránytalanság nem áll fenn, ezért az elsőfokú bíróság az erre irányuló kereseti kérelmet helyesen utasította el.

A Cstv. 40. § (1a) bekezdése – egyebek mellett - akként rendelkezik, hogy a jogügyletek eredményes megtámadása esetén a Ptk.-nak az érvénytelen szerződésre vonatkozó rendelkezéseit kell alkalmazni. A felszámoló és a hitelező érvénytelenség címén kérheti az eredeti állapot helyreállítását és a vagyontárgyra a vagyontárgy elidegenítését követően alapított és közhiteles nyilvántartásba bejegyzett jog törlését is.

Az érvénytelen szerződés jogkövetkezményeire vonatkozó rendelkezéseket a Ptk. 6:108-115. §-ai tartalmazzák. Ezek között lehetőség van arra, hogy a bíróság az érvénytelen szerződést

visszamenőleges hatállyal érvényessé nyilvánítsa (6:110. §), vagy az eredeti állapotot helyreállítsa (6:112. §).

A szerződés felszámoló részéről történő eredményes megtámadásának jogkövetkezménye nyilvánvalóan az, hogy a felszámolás körébe tartozó és így a hitelező követeléseinek kielégítésének alapjául szolgáló vagyon csökkenését megakadályozza, illetve az ilyen módon a felszámolás körébe tartozó vagyonból kikerült vagyonrészt a felszámoló a hitelezők kielégítése érdekében megszerezhesse. Ez a cél érvénytelenségi jogkövetkezmény levonása esetén akkor érhető el, ha az elvont vagyon visszakerül a felszámolás körébe vonható vagyonba, ami főszabályként az eredeti állapot helyreállítását jelenti. Abban az esetben, ha az eredeti állapot nem állítható helyre, úgy kell rendezni a felek viszonyát, hogy a felszámolás körébe vonható vagyonból ellenszolgáltatás nélkül kikerült vagyonérték oda visszakerüljön. Ezért az érvénytelenség jogkövetkezményével kapcsolatos kérdésekről szóló PK 267. sz. állásfoglalás a Cstv. 40. §-a szerinti esetekben nem alkalmazható, mert a szerződéskötő felek ügyleti körülményei irrelevánsak, mert a Cstv. adta megtámadási lehetőség a hitelezők és a fedezetelvonással igényük kielégítését csorbító szerződő felek érdekkonfliktusát hivatott rendezni. Amennyiben tehát a Cstv. 40. § (1) bekezdés b) pontja esetén a bíróság az érvénytelenségi ok kiküszöbölése mellett a szerződést érvényessé nyilvánítja, ebben az esetben nem az értékkülönbség aránytalan részét kell kiküszöbölni, hanem a teljes értékkülönbség megszüntetésére kell törekedni, mert ebben az esetben az érvénytelenség oka nem a Ptk. 6:98. § (1) bekezdésének, hanem a hitelezői érdekeket szem előtt tartó Cstv.-n alapul (Pécsi Ítéltábla Gf.30.487/2003/10., Fővárosi Ítéltábla Gf.XI.40.166/2008/4.).

Jelen esetben a szerződés tárgyát képező NISSAN gépjármű ügylet időpontja szerinti forgalmi értéke 371.834,- Ft volt, a szerződéses vételár ezzel szemben aránytalanul alacsony összegben (70.000,- Ft-ban) került meghatározásra. A szerződéskötés előtt fennálló helyzet helyreállítására nincs lehetőség, mert az alperesi vevő a perbeli gépjárművet továbbértékesítette. A Cstv.-ben írt érvénytelenségi ok kiküszöbölésére ezért annak céljaival és a hitelezői érdekek figyelembe vételével oly módon van lehetőség, hogy a vevő (az alperes) a teljes ellenszolgáltatás nélküli értéket a felszámolási vagyonba megfizeti.

Az elsőfokú bíróság ítéletében azonban csak 301.834,- Ft és annak járulékai megfizetésére kötelezte az alperest, elmulasztotta azonban a NISSAN gépjárműre kötött adásvételi szerződés érvénytelenségét kiküszöbölni. Ezért az ítéltábla a fent kifejtettek alapján a Cstv. 40. § (1) bekezdés b) pontja szerinti érvénytelenségi okot kiküszöbölte és a peres felek között a NISSAN tehergépjárműre kötött adásvételi szerződést érvényessé nyilvánította és a vételár összegét az adós piaci értéknek megfelelően határozta meg és kötelezte alperest a teljes vételárkülönbséget (301.834,- Ft) megfizetésére.

Ezért az ítéltábla a fent kifejtettek alapján a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbeezett rendelkezését részben megváltoztatta és azt a rendelkező rész szerint újraszövegezte.

Az ítéltábla megjegyzi, hogy bár az elsőfokú bíróság a fent kifejtettek szerint ténylegesen a Cstv. 40. § (1) bekezdés b) pontja szerint állapította meg a NISSAN gépjárműre kötött adásvételi szerződés érvénytelenségét, azonban az érvénytelenség jogkövetkezményeinek alkalmazása helyett a beszámítás jogintézményére utalt. A beszámítás szabályait a Ptk. 6:49-52. §-ai tartalmazzák, és tekintettel arra, hogy a felperes felszámolás alatt áll, a beszámításra a Cstv. 36. §-a szerinti speciális szabályokat is alkalmazni kell. Ezen szabályok a hitelező számára – a felszámolási eljárás jellegére és a hitelezői érdekek védelmére tekintettel – a Ptk.-hoz képest eltérő szabályokat tartalmaz. Annak egyébként is feltétele, hogy csak olyan követelés számítható be, amelyet – a hitelező, perbeli esetben alperes - hitelezői igényként bejelentette, a felszámoló elismertként nyilvántartásba vett és amelynek tekintetében a felszámolás kezdő időpontját – vagy ha a követelés később keletkezett, a

keletkezését – követően nem került sor engedményezésre. Jelen perben azonban nem beszámításról volt szó, hanem a Cstv. 40. § (1) bekezdés b) pontja szerinti érvénytelenségről, amelynek következtében nem a beszámítás szabályait, hanem a Cstv. 40. § (1a) bekezdése szerinti rendelkezéseket kellett alkalmazni, és érvényessé nyilvánítás esetén, a tényleges piaci érték és a megfelezett vételár alapján, az érvénytelenségi ok kiküszöbölésével, a különbözet megfizetésére kell kötelezni az alperest.

A fentiek alapján az ítéletábra azt állapította meg, hogy a felperes által előterjesztett fellebbezés érdemét tekintve alaptalan volt, ezért a felperes a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján köteles megfizetni az illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket (illetékekről szóló 1990. évi CXIII. törvény 62. § (1) bekezdés i) pontja, 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §), valamint a fellebbezési ellenkérelmet előterjesztő másodfokú eljárásban pernyertes alperes részére másodfokú eljárásban felmerült jogi képviselőjével kapcsolatos ügyvédi munkadíjat, mint költséget, melynek összegét az ítéletábra a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése alapján határozott meg.

Szeged, 2018. február 15.

. Gaálné dr. Jobbágy Ildikó s.k.
a tanács elnöke

Dr. Béri András s.k.
előadó bíró

Dr. Dobler László s.k.
táblabíró